

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **A. G. M. T. H.,** zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,** se sídlem Masarykova 925/27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 12. 2018, čj. KRPU-234075-24/ČJ-2018-040022-ZZ-DB, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 1. 2019, čj. 75 A 30/2018-34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4 114 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná zajistila žalobce rozhodnutím dle § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (nařízení Dublin III).

[2] Proti napadenému rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u krajského soudu, který žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Zpochybňuje, že by v jeho věci existovalo „vážné nebezpečí útěku“ ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Soud prý postupoval zcela formálně a nevzal do úvahy všechny okolnosti stěžovatelova příběhu, včetně jeho současného jednání a spolupráce s českými orgány.

[4] Žalovaná navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání*.

[7] Jelikož účelem kasačního přezkumu není opakovat již jednou řečené, k obecné námitce stěžovatele, že žalovaná vážné nebezpečí útěku hodnotila pouze formálně a neposoudila komplexně všechny okolnosti, lze zcela odkázat na body 16. – 20. napadeného rozsudku, v nichž se krajský soud touto otázkou zevrubně zabýval. Z vysvětlení stěžovatele zachyceného ve správním spise vyplývá, že stěžovatel opakovaně a pod různými identitami (kdy se pro účely řízení o mezinárodní ochraně v několika případech vydával za občana Eritrey, v jiných případech vystupoval jako Etiopan) žádal o mezinárodní ochranu v různých členských státech Evropské unie (Švédsko, Velká Británie, Německo), resp. též ve Švýcarsku. Výsledek řízení o mezinárodní ochraně ve všech případech buďto nerespektoval, nebo na něj ani nevyčkal, a odcestoval do jiného členského státu. Stěžovatel nemá žádný platný cestovní doklad ani vízum, nemá ani peníze. V průběhu pohovoru vyjádřil úmysl v Evropě zůstat. Z uvedených okolností je dle NSS patrné, že stěžovatel současně naplňuje v podstatě všechny důvody vážného nebezpečí útěku, které jsou demonstrativně uvedené v citovaném ustanovení zákona o pobytu cizinců.

[8] Na tyto závěry nemůže mít vliv ani tvrzení stěžovatele, že ČR je jeho cílovou zemí a hodlá zde podat žádost o mezinárodní ochranu. Z pobytové historie stěžovatele vyplývá, že v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu v některém z členských států pravidelně opouští území tohoto členského státu ještě předtím, než je o žádosti rozhodnuto. Není důvod se domnívat, že by v nynějším případě stěžovatel jednal jinak.

[9] NSS proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

pokračování

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

[11] Usnesením krajského soudu byl stěžovateli ustanoven zástupcem advokát Jakub Backa. Zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s.). Zástupce stěžovatele provedl v řízení před NSS jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), kterým bylo podání kasační stížnosti. NSS naproti tomu neuznal poradu s klientem jako pro věc nezbytný úkon právní služby, a to s ohledem na okolnosti případu a zcela obecně formulovanou kasační stížnost. Za jeden úkon právní služby náleží odměna ve výši 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Jelikož je ustanovený zástupce registrovaným plátcem DPH, zvýšil soud přiznanou odměnu o částku 714 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně. Částka v celkové výši 4 114 Kč bude vyplacena z účtu NSS do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. března 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu